ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci: **A. L.**, zastoupeného Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín I, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha – Ruzyně,** se sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2011, č. j. CPR-8140-34/ČJ-2011-004112, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2011, č. j. 6 A 339/2011 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele Mgr. Narcisu Tomáškovi, advokátovi se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín I **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2011, č. j. 6 A 339/2011 – 34 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha – Ruzyně ze dne 27. 9. 2011, č. j. CPR-8140-34/ČJ-2011-004112 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stěžovatele o 70 dnů.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie ve Vyšních Lhotách ze dne 18. 12. 2007, č. j. SCPP-939-11/OV-XII-2007 (dále také „rozhodnutí o správním vyhoštění“), bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena na 10 let. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 8. 2011, č. j. CPR-2128-16/PŘ-2011-004112, byla stěžovateli stanovena doba zajištění za účelem správního vyhoštění na 70 dnů. Tato doba byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Napadeným rozhodnutím byla doba zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění prodloužena o 70 dnů. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že po opětovném zhodnocení všech relevantních skutečností a jí dostupných podkladů dospěla k závěru, že v případě stěžovatele je doposud dán důvod pro jeho zajištění za účelem správního vyhoštění z důvodu obavy z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná přitom vycházela ze zjištění, že stěžovatel nevycestoval z území České republiky do 19. 7. 2004, kdy skončila platnost víza k opuštění České republiky, které mu bylo uděleno. Z toho důvodu stěžovateli Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie OPKP Ústí nad Labem uložila správní vyhoštění (rozhodnutí ze dne 15. 8. 2004, č. j. SCPP-370/UL-OPK-UL-SV-08-2004) a stanovila dobu, po kterou stěžovatel nesmí vstoupit na území České republiky, na tři roky. Žalovaná dále při rozhodování o prodloužení doby zajištění zohlednila zjištění, že stěžovateli bylo rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, OCP Vyšní Lhoty ze dne 19. 12. 2007, č. j. SCPP-939-11/OV-XII-2007, uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let, neboť stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza v době, kdy bylo v právní moci rozhodnutí soudu, jímž byl stěžovateli stanoven trest vyhoštění na neurčitou dobu. Stěžovatel současně již několikrát neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu, přičemž jeho poslední žádost je datována ke dni 4. 8. 2011 a nebylo o ní v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele rozhodnuto. Žalovaná tak z výše uvedeného dovodila, že stěžovatel činí všechny možné úkony pro to, aby nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno. Z předchozího jednání stěžovatele žalovaná usoudila, že návrat do vlasti nikdy nebyl jeho cílem, a proto nelze vzhledem ke zmíněným skutečnostem předpokládat, že by se úmysly stěžovatele změnily. Současně by z týchž důvodu nebylo dostačující využít jiných institutů zvláštních opatření za účelem vycestování, a proto žalovaná zvolila možnost prodloužení doby zajištění stěžovatele.

Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, která byla napadeným rozsudkem zamítnuta. K námitce stěžovatele, že byl napadeným rozhodnutím postihován za uplatnění svého práva na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, městský soud uvedl, že odkaz na doposud neskončené řízení o mezinárodní ochraně je dostatečným odůvodněním prodloužení zajištění stěžovatele, neboť z toho důvodu skutečně nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Samotné

rozhodnutí o zajištění stěžovatele však bylo vydáno z jiných důvodů, tedy že stěžovatel v minulosti několikrát porušil právní řád České republiky a svým chováním prokázal, že nehodlá území České republiky opustit dobrovolně. K výtce stěžovatele, že se žalovaná nezabývala tím, zda je v jeho případě možné skutečně vykonat rozhodnutí o správním vyhoštění, městský soud uvedl, že povinnost zkoumat tuto skutečnost se týká takových překážek, které mají trvalejší povahu a bránily by vyhoštění do budoucna. Za takovou překážku však nelze považovat probíhající řízení o mezinárodní ochraně. Není tedy nutné postavit zcela najisto, že vyhoštění stěžovatele bude skutečně vykonáno, což dle názoru městského soudu není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, dle něhož *je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný*. Krom toho městský soud k tomuto poznamenal, že podle § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění důvodem pro ukončení zajištění. Městský soud nesouhlasil ani s námitkou stěžovatele, že žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění nezkoumala, zda v případě stěžovatele nepostačí uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud konstatoval, že žalovaná zhodnotila předchozí skutkový stav a na jeho základě seznala, že nedošlo ke změně okolností, které by odůvodňovaly využití mírnějších opatření, než je zajištění stěžovatele. Dle názoru městského soudu tedy žalovaná ani v tomto ohledu nepochybila. Soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že při rozhodování o prodloužení zajištění musí být splněny přísnější podmínky než při rozhodování o zajištění samotném. Soud v tomto ohledu uvedl, že po celou dobu zajištění cizince musí být splněny tytéž zákonné podmínky, přičemž ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by pro prodlužování zajištění byly stanoveny podmínky přísnější. K námitce stěžovatele, že samotné rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nezákonné, městský soud uvedl, že toto rozhodnutí již nabylo právní moci dne 28. 12. 2007 a pokud měl stěžovatel pochybnosti o jeho zákonnosti, měl je uplatnit v rámci předmětného řízení o uložení správního vyhoštění a nikoliv v řízení, které se týká jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Posouzení námitek stěžovatele vztahujících se k rozhodnutí o správním vyhoštění není tedy v rámci tohoto řízení možné. Městský soud přisvědčil námitce stěžovatele, že napadené rozhodnutí nebylo opatřeno datem jeho vyhotovení. Tato vada však dle názoru soudu nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí, přičemž sám stěžovatel konkrétně neobjasnil, jakým způsobem byl touto vadou zkrácen na svých právech.

Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel 22. 11. 2011 **kasační stížnost**, která byla později doplněna podáním ze dne 26. 1. 2012. Stěžovatel se přitom opírá o kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nemá námitky ke zjištěným skutkovým okolnostem, nýbrž pouze k právnímu posouzení jeho věci a hodnocení provedených důkazů. Konkrétně pak stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí a především toho, proč bylo jeho zajištění prodlouženo o 70 dnů, je nedostatečné. Dle jeho názoru je omezení osobní svobody nakolik intenzivním zásahem do jeho práv, že odůvodnění tak obecného charakteru, tedy že doba 70 dnů byla stanovena s ohledem na složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, je nedostatečné, když stěžovatel disponuje platnými cestovními doklady. Stěžovatel dále uvedl, že dochází k neodůvodněným prodlevám ve vyřizování jeho záležitostí, které mají být důvodem omezení jeho osobní svobody. Tyto skutečnosti totiž dle jeho názoru nemohou jít k jeho

tíži. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Stěžovatel v prvé řadě namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí a konkrétně pak toho, proč bylo jeho zajištění prodlouženo o 70 dnů, je nedostatečné. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 4 (dostupný na www.nssoud.cz), klade na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince následující požadavky: *Správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.*

V posuzovaném případě žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že znovu zhodnotila veškeré jí dostupné podklady pro vydání tohoto rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že v případě stěžovatele nadále trvají důvody pro jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124a zákona o pobytu cizinců, neboť během jeho zajištění nenastaly změny, které by odůvodňovaly přijetí mírnějších opatření, majíc na mysli zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Konkrétně pak žalovaná při svém rozhodování vycházela ze zjištění, že stěžovatel neopustil území České republiky do 19. 7. 2004, kdy skončila platnost víza k opuštění České republiky, jež mu bylo uděleno. Z toho důvodu bylo stěžovateli rozhodnutím Policie České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie OPKP Ústí nad Labem ze dne 15. 8. 2004, č. j. SCPP-370/UL-OPK-UL-SV-08-2004, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců s dobou zákazu vstupu na území v délce trvání tří let. Stěžovateli bylo dále rozhodnutím Policie České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, OCP Vyšní Lhoty ze dne 19. 12. 2007, č. j. SCPP-939-11/OV-XII-2007, uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let. Posledně jmenované rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno z důvodu, že stěžovatel pobýval na území České republiky v době, kdy bylo v právní moci rozhodnutí soudu, jímž mu byl udělen trest vyhoštění na neurčito, přičemž neměl platný cestovní doklad ani vízum. Stěžovatel následně dne 4. 1. 2008 v Přijímacím středisku Vyšní Lhoty opakovaně projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, přičemž jeho žádost byla neúspěšná. Po vyčerpání všech opravných prostředků

byl stěžovatel ode dne 5. 6. 2011 do 5. 6. 2021 zařazen do policejní evidence jako nežádoucí osoba. Dne 4. 8. 2011 stěžovatel opět učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a následně byl na základě § 124a zákona o pobytu cizinců zajištěn. Z výše uvedených skutečností žalovaná dovodila, že stěžovatel činil a s vysokou mírou pravděpodobnosti nadále hodlá činit úkony, které by zabránily jeho návratu do země jeho původu. Z toho důvodu v případě stěžovatele existuje obava, že by ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho dřívějšího jednání plynulo, že návrat do vlasti nikdy nebyl jeho cílem. Zároveň žalovaná považovala zajištění za účelem správního vyhoštění za přiměřené opatření, protože z výše uvedeného vyplývá, že využití jiných opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců by nebylo dostačující. Prodloužení doby zajištění o 70 dnů žalovaná odůvodnila tím, že i s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění se toto rozhodnutí doposud nepodařilo vykonat, neboť stále probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli, o niž stěžovatel, jak je výše uvedeno, požádal.

Po prostudování napadeného rozhodnutí a spisové dokumentace Nejvyšší správní soud seznal, že odůvodnění tohoto rozhodnutí co do důvodů prodloužení zajištění stěžovatele o 70 dnů je dostačující, a plně tedy v tomto ohledu souhlasí se závěry městského soudu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla skutečnosti, na základě kterých usoudila, že je zajištění doposud nutným a přiměřeným opatřením, přičemž tyto skutečnosti jsou patrné a doložitelné ze správního spisu. Žalovaná se současně řádně vypořádala s povinností posoudit, zda nebylo možné využít mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, dostupný na www.nssoud.cz) a dále uvedla, jaké konkrétní okolnosti – doposud probíhající řízení o mezinárodní ochraně, bránící vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění - v daném případě vedly k tomu, že bylo nutné k prodloužení doby zajištění přistoupit.

Stran tvrzení stěžovatele, že odůvodnění prodloužení zajištění o 70 dnů tak obecného charakteru, tedy že tato doba byla stanovena s ohledem na složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, je nedostatečné i s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel disponuje platnými cestovními doklady, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnost, zda stěžovatel disponuje platnými cestovními doklady či nikoliv, není v tomto případě relevantní, protože hlavním důvodem prodloužení doby zajištění bylo doposud probíhající řízení o mezinárodní ochraně a trvání výše uvedených důvodů pro zajištění stěžovatele. Tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud taktéž nepovažoval za důvodnou.

Stěžovatel dále namítal, že dochází k neodůvodněným prodlevám ve vyřizování jeho záležitostí, které mají být důvodem omezení jeho osobní svobody. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že „prodlevy ve vyřizování záležitostí stěžovatele“, jimiž stěžovatel patrně myslel výkon rozhodnutí o vyhoštění, byly v napadeném rozhodnutí, jak je již výše uvedeno, podrobně odůvodněny, a nelze je tedy považovat za nedůvodné. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, vyhoštění stěžovatele není možné vykonat kvůli probíhajícímu řízení o mezinárodní ochraně, což je skutečnost objektivní povahy, na jejíž průběh ani rychlost nemá žalovaná vliv. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této kasační námitce stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b), d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), odměna za dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč, tj. za převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 1. 2012, tedy dohromady 6.200 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal k těmto úkonům náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon, dohromady tedy 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu